

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- obniżenie wysokości grzywny nałożonej na nich decyzją Komisji Europejskiej z dnia 8 lutego 2017 r. [C(2017) 900 final] dotyczącą postępowania na podstawie art. 101 TFUE;
- przyznanie skarżącym odpowiednie warunków płatności i
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu Komisji polegającego na niezastosowaniu w stosunku do skarżących pkt 26 (ostatni ustęp) komunikatu w sprawie współpracy⁽¹⁾ w odniesieniu do czasu trwania naruszenia.
2. Zarzut drugi dotyczący błędu Komisji polegającego na niezastosowaniu w stosunku do skarżących pkt 26 (ostatni ustęp) komunikatu w sprawie współpracy w odniesieniu do naruszenia dotyczącego Francji.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu Komisji polegającego na zastosowaniu specjalnego zwiększenia w wysokości 10 % przy obliczaniu grzywny na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędu Komisji polegającego na nieprzyznaniu skarżącym obniżki w wysokości 50 % grzywny na podstawie pkt 26 tiret pierwsze komunikatu w sprawie współpracy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez zaskarżoną decyzję zasad proporcjonalności i niedyskryminacji, jak też zasady indywidualnego wymiaru grzywny.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Trybunał powinien w ramach nieograniczonego prawa orzekania przyznać skarżącym odpowiednie warunki płatności w odniesieniu do ewentualnych nadal należnych części grzywny.

⁽¹⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17), zmienione ostatnio komunikatem Komisji w sprawie zmian do obwieszczenia Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2015, C 256, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. J 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2017 r. – Zehjiang India Pipeline Industry/Komisja

(Sprawa T-228/17)

(2017/C 195/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zehjiang India Pipeline Industry Co. Ltd (Wenzhou, Chiny) (przedstawiciel: S. Hirsbrunner, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/141 z dnia 26 stycznia 2017 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych ze stali nierdzewnej, nawet obrobionych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2017, L 22, s. 14) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej;

- obciążenie Komisji oraz ewentualnych interwenientów popierających żądania Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, poprzez który utrzymuje, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie stwierdzając, iż spawane doczołowo łączniki rur i przewodów rurowych ze stali nierdzewnej (SSBWF) odpowiadające amerykańskim i unijnym normom technicznym są zamiennie.
 - Komisja naruszyła ciążący na niej obowiązek dokonania oceny odpowiednich dowodów, w zakresie w jakim figurujące w zaskarżonym rozporządzeniu stwierdzenia odnoszące się do zamienności produktów są błędne, sprzeczne ze sobą lub mylące. W szczególności błędne jest stwierdzenie, zgodnie z którym jedyny współpracujący importer nie przedstawił odpowiednich dowodów.
 - Komisja popełniła błąd przyjmując, że SSBWF były certyfikowane podwójnie, zgodnie z normami amerykańskimi i unijnymi. Oparła się w tym zakresie jedynie na przedstawionych w ostatniej chwili bezzasadnych twierdzeniach skarżącego w postępowaniu administracyjnym, które powołano po raz pierwszy dopiero w zaskarżonym rozporządzeniu.
2. Zarzut drugi, poprzez który utrzymuje, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia w odniesieniu do kwestii dostosowania wartości normalnej, oraz oparła się na wewnętrznie sprzecznym rozumowaniu.
 - Komisja popełniła błąd opierając się na danych dotyczących kosztów i produkcji przemysłu unijnego w celu określenia odpowiedniego poziomu dostosowania. Z nieuzasadnionych powodów odrzuciła propozycję dostosowania w oparciu o dane z chińskich rynków.
 - W tym względzie zaskarżone rozporządzenie narusza art. 20 rozporządzenia podstawowego i art. 296 TFUE, a ponadto nie zawiera odpowiedniego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci, poprzez który twierdzi, że definicja okresu odniesienia zawiera oczywisty błąd w ocenie.
 - Komisja postąpiła w sposób arbitralny nie uwzględniając alternatywnego okresu, pomimo iż powinna być w posiadaniu odpowiednich danych w związku z poprzednim dochodzeniem.
4. Zarzut czwarty, poprzez który utrzymuje, że procedura prowadząca do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia była niezgodna z ogólnymi zasadami prawa Unii, takimi jak zasada dobrej administracji, zasada przejrzystości i zasada poszanowania prawa skarżącej do obrony.
 - Komisja nie przekazała skarżącej „dostępnych informacji” w odpowiednim czasie po ujawnieniu tymczasowych ustaleń. Kiedy Komisja wreszcie ujawniła te informacje oraz wszystkie inne dane i informacje po raz pierwszy w momencie ujawnienia ostatecznych ustaleń, nie pozostawiła ona skarżącej wystarczającego czasu na przeprowadzenie ich miarodajnej analizy.
 - Naruszyła prawo do obrony skarżącej nie pozwalając jej na przedstawienie uwag dotyczących kluczowych ustaleń, które powołano po raz pierwszy dopiero w zaskarżonym rozporządzeniu, i które oparte są na przedstawionych w ostatniej chwili niesprawdzonych twierdzeniach skarżącego w postępowaniu administracyjnym.
5. Zarzut piąty, poprzez który utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie, przyjęte w dniu 26 stycznia 2017 r., w sposób błędny określa stawkę cła antydumpingowego dla skarżącej w oparciu o przepisy rozporządzenia podstawowego, które ustanawia wyjątkową metodę państwa analogicznego do celów obliczania wartości normalnej dla przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej, podczas gdy Unia upoważniona była do stosowania takiego wyjątkowego traktowania tylko do dnia 11 grudnia 2016 r.
 - Unia Europejska związała się szczegółowymi postanowieniami Protokołu przystąpienia Chin do WTO poprzez decyzję Rady w sprawie zatwierdzenia tego przystąpienia. Komisja, jako instytucja Unii, wykonując swe kompetencje zobowiązana jest do przestrzegania zobowiązań międzynarodowych podjętych przez Unię.
 - Zaskarżone rozporządzenie jest ponadto niezgodne z ciążącym na Unii obowiązkiem kształtowania jej zasad antydumpingowych w zgodzie z prawem międzynarodowym, w szczególności kiedy przyjmowane przez nią przepisy mają na celu właśnie wykonanie umowy międzynarodowej zawartej przez Unię.